

ת"ד 4542/11/20 - מדינת ישראל נגד שלום אליעזר ליפא שרף

בית משפט השלום לתעבורה באשדוד

ת"ד 4542-11-20 מדינת ישראל נ' ליפא שרף

בפני
המאשימה:
נגד
הנאשם:
כבוד השופטת הגר אזולאי אדרי
מדינת ישראל
שלום אליעזר ליפא שרף

גזר-דין

1. כתב האישום נשוא ההליך דנן מייחס לנאשם אחריות לתאונה במסגרתה נחבל הולך רגל, כבן 8 במועד התאונה, חבלות של ממש (שבר בשוק שמאל סגור עם תזוזה) בעקבות נזקק לגיבוס הרגל ולאשפוז.
2. הנאשם הודה, בהזדמנות הראשונה, בעובדות כתב האישום והורשע על בסיס הודאתו בעבירות הבאות: אי מתן אפשרות להולך רגל להשלים מעבר חציה בבטחה לפי תקנה 67(א) לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961 (להלן: "התקנות"), נהיגה בקלות ראש לפי סעיף 62(2) וסעיף 38(2) לפקודת התעבורה [נוסח חדש] (להלן: "הפקודה") והתנהות הגורמת נזק וחבלה של ממש לפי תקנה 21(ב)(2) לתקנות וסעיף 38(3) לפקודה.
3. הצדדים הגיעו להסדר מסגרת לפיו המאשימה עתרה לשלושה חודשי פסילה בפועל (בניכוי ימי הפסילה המנהלית אותם ריצה הנאשם) ואילו הנאשם רשאי לעתור לפסילה בת 60 ימים (בניכוי ימי הפסילה המנהלית). כמו כן, הוסכם בין הצדדים על רכיבי ענישה נוספים: ענישה של פסילה על תנאי בת שלושה חודשים למשך 3 שנים וקנס בסך 500 ₪.
4. המאשימה הפנתה לכך שהנאשם נוהג משנת 1988 ולחובתו 5 הרשעות קודמות.
5. ב"כ הנאשם הפנה לכך שמדובר בהולך רגל כבן 8, ללא ליווי הורי כנדרש בחוק, כאשר הולך הרגל התפרץ לכביש, דבר אשר הפתיע את הנאשם וגרם, לטענתו לתאונה בלתי מנעת. עוד טען כי הנאשם נהג זהיר עם ותק נהיגה רב והפנה לכך שהוא אב ל-11 ילדים וזקוק לרישיון הנהיגה.
6. ב"כ הנאשם טען כי יש בנסיבות העניין כדי להצדיק סטייה מפסילת המינימום הקבועה בחוק.
7. הנאשם ביקש להשמיע דבריו וסיפר כי חווה את התאונה (ראשונה עבורו) כמשהו טראומתי, כי הוא נמצא בקשר עם הילד ואמו, דורש בשלום הילד ומתפלל עליו בכל יום. יצוין כי הדברים אושרו על ידי המאשימה שמסרה כי בשיחה עם אם הילד "היא שיבחה מאוד את הנאשם וציינה שהיה מאוד קשוב והיה בקשר עם המשפחה. היא אמרה שהדרך היחידה שלה להגיע לבית המשפט זה אך ורק בשביל להעיד לזכות הנאשם".

דין:

8. במסגרת תיקון מס' 113 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "החוק"), קבע המחוקק את העקרונות והשיקולים המנחים בענישה, המשקל שיש לתת להם והיחס ביניהם כדי שבית המשפט יקבע את העונש

המתאים לנאשם בנסיבות העבירה. למעשה, המחוקק התווה את דרך הפעולה להבניית שיקול הדעת השיפוטי בענישה.

9. בהתאם לסעיף 40ג(א) לחוק, תחילה, על בית המשפט לקבוע מתחם עונש הולם למעשה העבירה שביצע הנאשם, בהתאם לעיקרון המנחה, ולשם כך להתחשב בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה (כאמור בסעיף 40ט לחוק).

10. לאחר קביעת מתחם עונש הולם, ובהתאם לסעיף 40ג(ב) לחוק, על בית המשפט לגזור את העונש המתאים לנאשם, בתוך מתחם העונש ההולם, בהתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה (כאמור בסעיף 40יא לחוק).

11. כפי שהיטיב לתאר זאת בית המשפט המחוזי בבאר-שבע, כב' השופטת גילת שלו, בעפ"ת 27985-02-20 **מדינת ישראל נ' יעקובסון** (29.7.20) (להלן: "**עניין יעקובסון**"): "דרך זו הותוותה על מנת ליצור הפרדה בין הקביעה הערכית המתייחסת למתחם העונש **ההולם** את העבירה שבוצעה, לבין נסיבותיו האישיות של הנאשם".

12. יחד עם האמור, רשאי בית המשפט לחרוג ממתחם העונש ההולם בשל שיקולי שיקום (לפי הוראת סעיף 40ד לחוק) או בשל שיקולי הגנה על שלום הציבור (לפי הוראת סעיף 40ה לחוק).

13. כלומר, בבואו של בית המשפט לקבוע מהו העונש המתאים לנאשם בנסיבות העבירה, עליו לפעול בהתאם לסדר הפעולות שלהלן: קביעת מתחם העונש ההולם, גזירת עונשו של הנאשם בתוך המתחם כאמור ושקילת שיקולים המצדיקים חריגה מהמתחם בין אם לקולא ובין אם לחומרא.

קביעת מתחם העונש ההולם:

14. כאמור בסעיף 40ג לחוק, במסגרת קביעת מתחם העונש ההולם, עלינו לבחון מהו הערך החברתי שנפגע מביצוע העבירות ומהי מידת הפגיעה בו.

15. הערך החברתי המוגן שנפגע מביצוע העבירות בהן הורשע הנאשם הוא הגנה על שלמות גופו, נפשו, וביטחונו של ציבור משתמשי הדרך. מידת הפגיעה בערך זה, בנסיבות העניין, היא ברף הבינוני-נמוך.

16. לאחר שקבענו מהו הערך המוגן שנפגע ומהי מידת הפגיעה בו, עלינו לבחון מהי מדיניות הענישה הנהוגה. עיון בפסיקה מלמד כי מדיניות הענישה במקרים מעין זה נעה כמניפה בין פסילה לתקופה שבין שלושה ועד 12 חודשים, בין התחייבות כספית להימנע מביצוע העבירות למאסר מותנה, ובין קנס לפיצוי כספי עונשי לנפגע - הכל בהתחשב בנסיבות ביצוע העבירה, רף הרשלנות, תוצאות התאונה, העבר התעבורתי והנסיבות האישיות (ראו לדוגמה עפ"ת 47632-02-14 **מכלוף נ' מדינת ישראל** (6.3.14); עפ"ת 34990-06-15 **טקל נ' מדינת ישראל** (25.6.15); עפ"ת 44705-11-11 **מדינת ישראל נ' זיגדון** (19.2.15), עפ"ת **אורנשטיין נ' מדינת ישראל** (1.7.13), עפ"ת 1524-04-13 **דננברג נ' מדינת ישראל** (3.6.13), עפ"ת 30937-01-13 **מץ נ' מדינת ישראל** (3.5.13)).

17. השלב האחרון בקביעת מתחם העונש ההולם הוא בחינת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה (ראו סעיף 40ט לחוק). בענייננו, לא ניתן להתעלם מכך שהולך הרגל השלים את חציית הכביש ורק לאחר מכן התפרץ אליו בחזרה. כך גם לא ניתן להתעלם מן העובדה כי רף הרשלנות אינו מן הגבוהים. זאת ועוד, הרי שמבלי להמעיט מחומרת החבלה שנגרמה ומהיותה חבלה של ממש, הרי שמדובר בחבלה יחידה בדמות שבר סגור.

חריגה ממתחם העונש ההולם:

18. כאמור לעיל, בהתאם לסעיף 40ג(ב) לחוק, בית המשפט רשאי לחרוג ממתחם העונש ההולם בשל שיקולי שיקום או בשל שיקולי הגנה על שלום הציבור. בענייננו, נראה כי לא מתקיימים שיקולים מעין אלו אך אין בכך כדי לסתום את הגולל על האפשרות לחרוג ממתחם העונש ההולם. זאת, בהתחשב בכך שלצדה של ההוראה הכללית קיימת הוראה ספציפית המקנה לבית המשפט סמכות כאמור.
19. בסעיף 38 לפקודה, לצדה של פסילת המינימום הרלוונטית לענייננו, נקבע גם כי "רשאי בית המשפט, בנסיבות מיוחדות שיפרט בפסק הדין, להורות על פסילה לתקופה קצרה יותר".
20. בענייננו, אני סבורה כי הצטברותן של נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה (בנוסף לנסיבות ביצוע העבירה כפי שתוארו לעיל) מצדיקה חריגה מפסילת המינימום. כך, בין היתר, העובדה שהנאשם נטל אחריות למן הרגע הראשון ועמד בקשר עם אמו של הולך הרגל על מנת לדרוש בשלומה. זאת, כאשר **לא בכל יום עדים אנו לכך שנפגע (ובמקרה זה אמו של הולך הרגל) מבקש להעיד לזכותו של הפוגע.**
21. לכך מצטרפת העובדה שהנאשם עצמו חווה את האירוע כטראומתי וכי הוא נושא ב"עונש אישי" וחש כי "החיים השתנו" (ומהופעתו בפני התרשמותי כי אכן זו חוויתו וכי האירוע הותיר עליו את חותמו). כך גם עובדת היותו של הנאשם נהג ותיק, המחזיק ברישיון נהיגה משנת 1988, כאשר נרשמו לחובתו 5 הרשעות בלבד - דבר המלמד על היותו, ככלל, נהג זהיר.

הכרעה:

22. לאור האמור, לאחר ששמעתי את טיעוני הצדדים לעונש ושקלתי את חומרת העבירות, את מתחם העונש ההולם, את נסיבותיו האישיות של הנאשם, את ותק נהיגתו ועברו התעבורתי, את העובדה שבחר לקחת אחריות ולהודות באשמה בהזדמנות הראשונה, אני דנה את הנאשם לעונשים הבאים:
- א. פסילה בפועל לתקופה של 60 ימים, בניכוי 60 ימי הפסילה המנהלית אותה ריצה הנאשם. למען הסר ספק, לא נותרה פסילה לריצוי ואין צורך בהפקדה.
- ב. פסילה מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 3 חודשים וזאת על תנאי שלא יעבור אחת מן העבירות המנויות בתוספת הראשונה או השנייה לפקודת התעבורה וזאת במשך שלוש שנים מהיום.
- ג. קנס כספי בסך ₪ 500 שישולם בתוך 90 ימים מהיום.

המזכירות תשלח העתק גזר הדין לצדדים וכן תשלח שובר תשלום לנאשם.

זכות ערעור כחוק.

ניתנה היום, כ"ג אלול תשפ"א, 31 אוגוסט 2021, בהעדר הצדדים.